13/09/2020

Βεροίας Παντελεήμων: «Ο Ελληνισμός δεν ξέχασε και δεν θα ξεχάσει ποτέ»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας τελέστηκε σήμερα, 13 Σεπτεμβρίου (Κυριακή προ της Υψώσεως), μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, το καθιερωμένο μνημόσυνο για τα θύματα της Μικρασιατικής καταστροφής, καθώς και σύντομη ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος.

Επίσης, ο Σεβασμιώτατος τέλεσε ετήσιο μνημόσυνο υπέρ ανάπαυσεως της ψυχής

του μακαριστού ιατρού και συνεργάτου της Ιεράς Μητροπόλεως, Ορέστη Σιδηρόπουλου.

Ο Σεβασμιώτατος κατά την κύρια ομιλία του αναφέρθηκε στον Σταυρό του Χριστού, ενώ ακολούθως μίλησε και για τους Μάρτυρες της Μικράς Ασίας:

«**Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**».

Επανειλημμένα ο πρωτοκορυ-φαί-ος απόστολος Παύλος αναφέ-ρε-ται στον Σταυρό του Χριστού. Και δεν το κάνει χωρίς λόγο, γιατί **ο Σταυρός του Χριστού ήταν μία πρόκληση για την εποχή του. Ήταν μία πρόκληση όχι μόνο για τους Ιουδαίους αλλά για όλους τους ανθρώπους. Διότι ο σταυρός ήταν το πιο επονείδιστο μέσο τι-μω-ρίας και ο εσταυρωμένος ήταν ο πιο απαξιωτικός χαρακτηρισμός τον οποίο μπορούσε να δώσει κα-νείς σε έναν άνθρωπο. Γι᾽ αυτό εθνικοί και Ιουδαίοι χλεύαζαν τους χριστιανούς ως μαθητές και πιστούς του Εσταυρωμένου, μη μπορώντας να καταλάβουν πώς μπορεί ένας Θεός να σταυρώνεται και πώς ένας άνθρωπος μπορεί να πιστεύει σε έναν Εσταυρωμένο Θεό**.

Ποιος όμως λέγει ότι η ανθρώ-πινη λογική συμβαδίζει με τη θεία πραγματικότητα; Ποιος ισχυρί-ζε-ται ότι η γνώμη των ανθρώπων συμπορεύεται με τη θεία αγάπη; Ποιος νομίζει ότι αυτό που μπορεί στα μάτια των ανθρώπων να φαντάζει ως αδυναμία δεν μπορεί να είναι η δύναμη του Θεού;

Και αυτό είναι όντως ο Σταυρός του Κυρίου. Είναι σημείο αντιλε-γό-μενο, «Ιουδαίοις μεν σκάν--δα-λον, Έλλησι δε μωρία». Είναι όμως και απόδειξη της απέραντης αγά-πης του Θεού για τον αμαρ-τωλό και αποστάτη άνθρωπο, τον οποίο ο Θεός επέλεξε να σώσει από την αμαρτία και να τον απο-καταστήσει κοντά του ως τέκνο του και κληρονόμο της βασιλείας του, θυσιάζοντας τον μονογενή και αγαπητό Υιό του, θυσιάζοντάς τον με τον πιο εξευτελιστικό τρό-πο ακόμη και για τον πιο αμαρ-τωλό άνθρωπο.

Αυτή ακριβώς η θυσία του Κυ-ρίου μας επί του Σταυρού δεν αλ-λάζει μόνο τη σχέση του ανθρώ-που με τον Θεό, δεν του χαρίζει μόνο την απολύτρωση και τη σω-τηρία. Μεταποιεί συγχρόνως και τον ίδιο τον Σταυρό και τον κάνει από ξύλο τιμωρίας και θανάτου, ξύλο ζωής και αφθαρσίας. Τον κάνει από όργανο αισχύνης και εξευ-τε-λισμού, πηγή δυνάμεως και όπλο κατά του διαβόλου. Τον κά-νει από μέσο ταπεινώσεως, αντι-κεί-μενο καυχήσεως.

Γι᾽ αυτό και ο πρωτοκορυφαίος απόστολος Παύλος διακηρύσσει πα-νηγυρικά:

«ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Δεν υπάρχει τίποτε άλλο για το οποίο μπορεί να καυχάται ο μέγας απόστολος παρά μόνο για τον Σταυ-ρο του Κυρίου μας. Μπορεί να καυχάται, γιατί δια του Σταυρού δεν νικήθηκε μόνο ο διάβολος και ο,τι είχε κάνει μέχρι τη στιγμή εκεί-νη στους ανθρώπους, αλλά διότι δι᾽ αυτού μπορεί ο κάθε πι-στός, μπορεί ο καθένας που πι-στεύει στον Χριστό να θριαμβεύει κατά των αοράτων και ορατών εχθρών, να νικά κάθε αντικείμενο πονηρό πνεύμα, να υπερβαίνει κάθε εμπόδιο και κάθε πειρασμό, να τον έχει ως φυλακτήριο και ως μέσο σωτηρίας.

Γιατί άλλο, λοιπόν, μπορεί να καυχάται ο ταπεινόφρων απόστο-λος, παρά για το σύμβολο της νί-κης και του θριάμβου του Κυρίου του, με το οποίο μπορεί και ο ίδιος να αντιμετωπίζει όλες τις δυσκο-λίες, τα εμπόδια και τους πειρα-σμούς που συναντά στο αποστο-λι-κό του έργο;

Γι᾽ αυτό και όχι μόνο είναι δικαι-ο-λογημένη η καύχησή του, αλλά δικαιολογείται και γιατί τόσο συ-χνά επανέρχεται στο κήρυγμά του και στις επιστολές του στον Σταυ-ρό του Κυρίου μας.

Γνωρίζει, άλλωστε, ο απόστολος Παύλος ότι όλοι όσοι πιστεύουν στον Χριστό θα συναντήσουν προ-βλήματα, θα ακούσουν σχόλια, θα δεχθούν χλευασμούς, θα γίνουν στόχος εκείνων οι οποίοι δεν πι-στεύ-ουν και αμφισβητούν την εις Χριστόν πίστη. Γνωρίζει ότι θα βρε-θούν αντιμέτωποι με την κα-κία και την πονηρία των ανθρώ-πων και θα χρειασθούν όπλο ισχυρό και ακατανίκητο, για να μπορέσουν να τις ξεπεράσουν.

Και για τον λόγο αυτό προβάλλει τον Σταυρό του Κυρίου και μας καλεί να γίνει και για μας καύ-χηση και δύναμη, φυλακτήριο και αμυντήριο, αυτός που θα προη-γείται στη ζωή μας και θα είναι η αφετηρία και η σφραγίδα όλων των έργων μας, για να μας ενι-σχύει η δύναμή του και να μας συνοδεύει η χάρη του.

Με αυτό το ισχυρό όπλο, με τον Σταυρό του Κυρίου μας, πορεύ-θηκε στη ζωή του και ο αείμνη-στος αδελφός μας Ορέστης, του οποίου τελούμε σήμερα το ετήσιο μνημόσυνο, αναμιμνησκόμενοι με αγάπη το έργο του, την προσφορά του στην τοπική κοινωνία, στην Εκκλησία μας, στους ανθρώπους και στο κοινό καλό. Ως πιστός χρι-στιανός, ως συνειδητό μέλος της Εκκλησίας, ως καλός σύζυγος και πατέρας, ως άριστος ιατρός, ως αγωνιστής στον στίβο της Τοπικής Αυτοδιοικήσεως υπήρξε άνθρωπος της προσφοράς και της θυσίας, χωρίς ποτέ να εγκαταλείψει την προσπάθεια και να απογοητευθεί. Ενισχυόμενος από τη δύναμη του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού βάδιζε πάντοτε τον δρόμο της συνέπειας και της

προσφοράς, τον δρόμο της αγάπης και της δια-κονίας του κάθε ανθρώπου.

Γι᾽ αυτό και εμείς τον μνημο-νεύ-ουμε με πολλή αγάπη και ευχό-μεθα ο φιλάνθρωπος Θεός να τον αναπαύει στη χαρά της βασιλείας του και να στηρίζει και να παρη-γορεί τους οικείους του, τους οποίους θλίβει και στενοχωρεί η απουσία του. Αλλά και αυτοί πιστεύουν στη χάρη του τιμίου Σταυρού από όπου αντλούν δύναμη και ευλογία και ενίσχυση. Αμήν.

Ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας στο μνημόσυνο των θυμάτων της Μικρασιατικής Καταστροφής

«Η σημερινή Κυριακή προ της Υψώσεως του τιμίου Σταυρού έχει καθιερωθεί από την Εκκλησία μας ως ημέρα μνήμης των εθνομαρ-τύρων Μητροπολιτών Χρυσο-στό-μου Σμύρνης, Αμβροσίου Μοσχο-νησίων, Γρηγορίου Κυδωνιών, Προ-κοπίου Ικονίου, Ευθυμίου Ζη-λων και όλων εκείνων των πατέ-ρων και αδελφών μας, οι οποίοι σφαγιάσθηκαν και χάθηκαν κατά τη Μικρασιατική καταστροφή.

Ενενήντα οκτώ χρόνια μετά τα τραγικά γεγονότα, που ξερίζω-σαν τον Μικρασιατικό Ελληνισμό από τις πατρογονικές εστίες του, από τα ιερά χώματα της Ιωνίας και των άλλων περιοχών, όπου για αιώνες άκμαζε ο Ελληνισμός, από τα χώματα που είναι ποτι-σμένα από το αίμα των εκατομμυ-ρίων μαρτύρων της πίστεώς μας και αγιασμένα από τα ιερά λείψανα των αγίων της Εκκλησίας μας, μνημονεύουμε σήμερα με συγκίνηση τη θυσία τους και δια-τηρούμε ζωντανή στην ψυχή μας τη μνήμη των αλησμόνητων πα-τρίδων μας, τις παραδόσεις των πα-τέρων μας και τον πολιτισμό τους, που τόσο άδικα και βάναυσα χάθηκε από τους τόπους εκείνους, αλλά δεν χάθηκε από τη μνήμη μας και την καρδιά μας, γιατί δεν χάνεται ο,τι δεν ξεχνιέται. Και ο Ελληνισμός δεν ξέχασε και δεν θα ξεχάσει ποτέ, αλλά θα συνεχίσει να αγωνίζεται, όπως κάνει και σήμερα, έναντι όσων δεν αναγνω-ρίζουν ούτε την εθνική κυριαρχία του, ούτε τα δίκαιά του, ούτε ακόμ-η και τις διεθνείς συνθήκες, και εποφθαλμιούν προκλητικά τα νησιά μας και την πατρώα γη. Θα συνεχίσει να αγωνίζεται ενωμέ-νος και θα τους αντιμετωπίσει όλους με τη βοήθεια της Υπερ-μάχου Στρατηγού του Γένους μας και τις πρεσβείες των αγίων μας, ακολουθώντας το παράδειγμα της γενναιότητος αλλά και της θυσίας των πατέρων μας».

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ
© IMBNK Γραφείο Τύπου

© IMBNK Γραφείο Τύπου

© IMBNK Γραφείο Τύπου